

selle pour la Paix alkossa meg a háború ellen harcoló írók központi világirodáját és adja ki a négy nyelvű aktiv humanista folyóiratot!

Az angol tudat ráér, az angol impérium évtizedekben, századokban érez és gondolkodik. Mi erre felé sokkal izgatottabbak vagyunk, kicsiny népek, kifeszített helyzetek, történelmi tudatunk folyton a tetőt érzi magáraszakadni.

Az irodalmi bizottság finise: harc az egyéni szuverénitások és az impériumos tudatforma közt. — Megoldás: összeegyeztetés! A R. U. P. teremtse meg a központi világirodát, az aktiv humanizmus írói pedig maradjanak állandó összeköttetésben egymással. — Eredmény: központi világirodai nincs és a harcos humanizmus emberei nincsenek összeköttetésben egymással.

Két munkanapja volt az irodalomnak arra, hogy itélőszéket tartson a világ fölött és következtetéseit határozatokba szűrje le. És az irodalom nem végezte rosszul dolgát. De kellett, hogy föladjon magának a kérdést: a szellem vezető függőségéről. Ez a kettősség: függni és mégis irányítani, vagy irányítani és mégis függni, benne van a szellem nemcsak társadalmi, de fizikai adottságában is. A szellem nemcsak a társadalomnak Überbauja, de az emberi husnak is élettani megnyilatkozása csupán. Gonosz és buta ezredéveken vergődni keresztül! Nem a ferdeségtől van ez, hogy ami az emberi világban a legfinomabb és legnemesebb: a szellem csak a husnak a megnyilatkozása? Hogyan legyen a szellem elsőbbsége elérhető? Nem azért-e, hogy az emberi hus lett egyre szellemibb és szellemibb valami? Meddig fog tartani az emberiség átintellektualizálása a szocializmusban?

Minden nagy irodalom egy átfogó koreszmének volt párhuzamosa, előkészítője és jövőbe vetítője. A világ a szuronyok csucsán, a tankok kapcsoló láncai közt, a bamba eroplánok szárnyainak helyén a szociális, a cselekvő, a szocialista humanizmus fokozataihoz érkezett. Az átfogó koreszme: az emberiség átintellektualizálása a szocialista humanizmusban. Ehhez kettő kell: új társadalom és világbéke!

Egyének, népek, államok kvalitásán mulik: mennyi valósulhat meg bennük a cselekvő humanizmusból. Az irodalom nem gondolhat a menyire, az irodalomnak mindig az egésznek kell akarnia!

N É P

Irtá: FODOR JÓZSEF

Mint pillér, tartod a Történelemnek

Nagy játékát: pompák és rangosok

Élő dísz-ivét, dús alakzatok

Ormát, tornyozó dühe közt e nemnek.

Vad formák alakulnak s égve mennek,

Mint lázálom, villannak nagy napok,

Hős-gar, dús vonulások kúsza sok

Hulláma: kábulatai a szemnek.

Mint óriások ég-tiporni zúgtak,

Fénylik, dörög, bomlik a büszke útnak

Gőgje hajlott tested hidja felett:

Világ-tartó Atlaszok maradéka

Oh, Nép! S mi lesz, ha a tánc már elég: ha

Mégúnva, válladat kiemeled?!